

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku M. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 listopada 2016 r.,
skargi wnioskodawcy o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 12 maja 2014 r., sygn. akt VII Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 maja 2014 r., sygn. akt VII Ua (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ś. – w sprawie z wniosku M. W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W. o zasiłek chorobowy – oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ś. z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt IV U (...), którym oddalono odwołanie M. W. od decyzji organu rentowego z 8 listopada 2013 r. w sprawie (...).

Sąd drugiej instancji podzielił podstawę faktyczną wyroku Sądu pierwszej instancji, zgodnie z którą M. W. był niezdolny do pracy z powodu choroby w okresie: od 9 kwietnia do 2 września 2013 r. (kod choroby M-47); od 4 września do 17 września 2013 r. (kod choroby J-18) i w okresie od 18 września do 29

października 2013 r. (kod choroby M-47). Z dniem 8 października 2013 r. wnioskodawca wyczerpał ustawowy okres zasiłku chorobowego. Decyzją z dnia 8 listopada 2013 r. organ rentowy przyznał M. W. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 4 września do 8 października 2013 r., odmawiając mu jednocześnie prawa do zasiłku chorobowego za okres od 9 października 2013 r. do końca nieprzerwanej niezdolności do pracy.

Sąd drugiej instancji – dzieląc ocenę prawną Sądu pierwszej instancji – powołał regulacje określone w art. 6, art. 8 oraz art. 9 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 ze zm.; dalej jako: „ustawa zasiłkowa”).

Sąd drugiej instancji uwzględnił to, że wnioskodawca miał orzeczoną niezdolność do pracy od 9 kwietnia 2013 r. do 2 września 2013 r. (kod choroby - M-47) i ponownie od 4 września 2013 r. do 17 września 2013 r. (kod choroby J-18), od 18 września 2013 do 29 października 2013 r. (kod choroby M-47). Według Sądu drugiej instancji przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej niezdolności do pracy w dniu 2 września 2013 r. a powstaniem ponownej niezdolności do pracy w dniu 18 września 2013 r. z powodu tej samej choroby nie przekraczała 60 dni. Okresy od 4 września 2013 r. do 17 września 2013 r. i od 18 września 2013 r. do 29 października 2013 r. są okresami nieprzerwanej niezdolności do pracy, podlegającymi wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego, o którym mowa w art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej, chociaż niezdolność do pracy wynikała z innych chorób. W sytuacji, gdy przerwa pomiędzy ustaniem w dniu 2 września 2013 r. poprzedniej niezdolności do pracy a powstaniem ponownej niezdolności do pracy w dniu 18 września 2013 r. z powodu tej samej choroby nie przekroczyła 60 dni to wymienione okresy podlegają zliczeniu do jednego okresu zasiłkowego. Okres 182 dni upłynął 8 października 2013 r. i zasiłek nie może przysługiwać po upływie okresu zasiłkowego, tj. 9 października 2013 r. do końca nieprzerwanej niezdolności do pracy.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł pełnomocnik wnioskodawcy – zaskarżył wyrok w całości i wniósł o stwierdzenie niezgodności tego wyroku z prawem oraz zasądzenie na

rzecz skarżącego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Podstawę skargi stanowi naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 9 ust. 2 w związku z art. 64. ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2016 r., poz. 372) przez błędne jego zastosowanie i nieuwzględnienie faktu, że stronie skarżącej przysługiwał od 4 września 2013 r. nowy okres zasiłkowy i związane z nim prawo do świadczenia chorobowego. W skardze zarzucono także naruszenie przepisów postępowania: - art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 390 § 2 k.p.c. w związku z art. 234 k.p.c. przez nierozpoznanie sprawy, zgodnie z wykładnią art. 9 ust. 2 ustawy zasiłkowej „ustanowioną przez Sąd Najwyższy z dnia 2 września 2009 r., II UZP 7/09 (OSNP 2010. nr 7-8. poz. 93)”; - 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 234 k.p.c. w związku z art. 390 § 2 k.p.c. przez dowolne rozważenie zebranego materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do zastosowania błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania przepisu art. 9 ust. 2 w związku z art. 64 ust. 1 i ust. 2 ustawy zasiłkowej; - art. 227 k.p.c. w związku z art. 390 § 2 k.p.c. w związku z art. 228 § 2 k.p.c. przez nie uznanie faktu istnienia „ustawy Sądu Najwyższego z dnia 02 września 2009 r., II UZP 7/09 (OSNP 2010. nr 7-8, poz. 93 i wyroku Sądu Okręgowego - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim wydział V, sygn. akt V Ua 1/12”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeśli skarga jest oczywiście bezzasadna. Bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań, wynika, że nie zostałaby uwzględniona, czyli Sąd Najwyższy oddaliłby ją (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 października 2011 r., II BP 10/11 r., niepubl.; z dnia 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010 nr 1-2, poz. 13). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem” (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu

art. 424¹ k.p.c. to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2010 r., I BP 2/10, niepubl.). W sytuacji, gdy z bezpośredniego oglądu sprawy wynika, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia byłaby oddalona, trzeba przyjąć, iż jest ona oczywiście bezzasadna w rozumieniu 424⁹ k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego z 22 sierpnia 2013 r., II BP 5/13, niepubl.; z dnia 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010 nr 1-2, poz. 13; z dnia 9 stycznia 2014 r., I BP 10/13, LEX nr 1646038). Taka sytuacja występuje w rozpatrywanej sprawie.

W postanowieniu z dnia 19 maja 2015 r., I UK 408/14, LEX nr 1814906, Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, że art. 9 ust. 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa abstrahuje od etiologii chorób wliczanych do okresu zasiłkowego. Zgodnie z gramatyczną wykładnią tego przepisu nie jest więc istotne, czy tę samą chorobę, rozumianą jako opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, powodował ten sam czy inny „czynnik zewnętrzny”, lecz aby tak rozumiana „ta sama choroba” powodowała powstanie ponownej niezdolności do pracy w okresie nieprzekraczającym 60 dni, przy czym nie ma znaczenia, czy w czasie przerwy pomiędzy tymi samymi chorobami wystąpiło jakiegokolwiek inne schorzenie niewliczane do okresu nieprzerwanej niezdolności do pracy, o którym mowa w art. 9 ust. 1. W uzasadnieniu powyższego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, że sposób rozumienia art. 9 ustawy zasiłkowej został wyjaśniony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 listopada 2008 r., II UK 86/08, LEX nr 566009, oraz w uchwale z dnia 2 września 2009 r., II UZP 8/09 (OSNP 2010 nr 7-8, poz. 93). W wyroku z dnia 6 listopada 2008 r., II UK 86/08, Sąd Najwyższy stwierdził, że powołany przepis – *in abstracto* – nie nasuwa żadnych wątpliwości interpretacyjnych; stanowi, że do jednego okresu zasiłkowego należy zliczać wszystkie następujące po sobie nieprzerwanie okresy niezdolności do pracy, choćby były spowodowane różnymi chorobami, oraz okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą

chorobą, jeżeli przerwa między ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą nie przekraczała 60 dni. Sumowanie następujących po sobie w krótkich odstępach czasu okresów niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby służy do oddzielenia stanów przemijających od ustabilizowanych, jeżeli bowiem ten sam proces chorobowy czyni pracownika wielokrotnie niezdolnym do pracy w dość krótkich odstępach czasu, to uzasadnione jest przypuszczenie, że wpływ stanu zdrowia na zdolność do pracy nie ma charakteru czasowego (przemijającego). Rozpoczęcie biegu okresu zasiłkowego z każdą taką niezdolnością od nowa pozwalałoby na przebywanie na zasiłku bez końca, mimo że w rzeczywistości stan zdrowia kwalifikowałby pracownika do renty z tytułu niezdolności do pracy. Istotny jest tu jedynie czas trwania przerwy, która - jeżeli jest względnie długa - może wskazywać na zakończenie się procesu chorobowego, a nowa niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby jest już traktowana jako efekt nowego procesu chorobowego. Nowy okres zasiłkowy otwiera się, gdy przerwa w niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą była dłuższa od 60 dni. Odnoszenie pojęcia „ta sama choroba” do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych ICD-10, jest z kolei mylące, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające tym numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - wciąż stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu.

Zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego zasadza się na ustaleniach faktycznych, zgodnie z którymi skarżący miał orzeczoną niezdolność do pracy od 9 kwietnia 2013 r. do 2 września 2013 r. (kod choroby - M-47) i ponownie od 4 września 2013 r. do 17 września 2013 r. (kod choroby J-18), od 18 września 2013 r. do 29 października 2013 r. (kod choroby M-47). Oceniając powyższe Sąd Okręgowy – w oparciu o powołane w uzasadnieniu regulacje ustawy zasiłkowej – uznał, że przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej niezdolności do pracy w dniu 2 września 2013 r. a powstaniem ponownej niezdolności do pracy w dniu 18 września 2013 r. z powodu tej samej choroby nie przekraczała 60 dni. Okresy od 4 września 2013 r. do 17 września 2013 r. i od 18 września 2013 r. do 29 października 2013 r.

są okresami nieprzerwanej niezdolności do pracy podlegającymi wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego, o którym mowa w art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej, pomimo tego, że niezdolność do pracy wynikała z innych chorób. Wobec tego, że przerwa pomiędzy ustaniem w dniu 2 września 2013 r. poprzedniej niezdolności do pracy a powstaniem ponownej niezdolności do pracy w dniu 18 września 2013 r. z powodu tej samej choroby nie przekroczyła 60 dni to wymienione okresy podlegają zliczeniu do jednego okresu zasiłkowego. W sytuacji, gdy okres 182 dni upłynął 8 października 2013 r. to zasiłek nie może przysługiwać po upływie okresu zasiłkowego (od 9 października 2013 r. do końca nieprzerwanej niezdolności do pracy).

Dokonana przez Sąd Okręgowy interpretacja przepisu art. 9 ust. 2 ustawy zasiłkowej nie jest niezgodna z analizą interpretacyjną powołanego przepisu prezentowaną w powołanym wyżej orzecznictwie Sądu Najwyższego i nie przekonuje o kwalifikacji zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego jako niezgodnego z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁹ k.p.c. postanowił jak w sentencji.